

๙๙ บทที่ 1 ๙๙

มีหนังสือพิมพ์ฉบับเดียวเท่านั้นที่ลงรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้
พาดหัวข่าวตัวโตว่า **สมบัติล้ำค่าถูกขโมยไปจากพิพิธภัณฑ**

ศิลปะวัตถุของเคลติกหลายชิ้นถูกขโมยจากพิพิธภัณฑอังกฤษเมื่อวานนี้
หนึ่งในนั้นมีมูลค่ามากกว่าห้าหมื่นปอนด์ ตำรวจกล่าวว่าพวกขโมยวางแผนได้
อย่างซับซ้อนและแยบยล เนื่องจากไม่มีเสียงสัญญาณกันขโมยดัง ครอบแก้วไม่
เสียหายและไม่มีร่องรอยงัดแงะใดๆ ทั้งสิ้น

ศิลปะวัตถุที่หายไปได้แก่ จอกเหล้าทองคำหนึ่งใบ เข็มกลัดอัญมณีสามอัน
และหัวเข็มขัดทองแดงหนึ่งอัน จอกเหล้าหรือเป็นที่รู้จักกันดีในนามจอกแห่ง
ทรีวิสลีนี้ทางพิพิธภัณฑเพิ่งได้มาเมื่อฤดูร้อนปีที่แล้ว หลังจากที่เด็กสามคน
ได้ค้นพบในถ้ำคอร์นิช มูลค่าของจอกประเมินไว้ที่ห้าหมื่นปอนด์ แต่โฆษก
พิพิธภัณฑกล่าวว่าเมื่อคืนนี้ว่าคุณค่าที่แท้จริงนั้น 'ไม่อาจประเมินเป็นราคาได้'
เนื่องจากตัวอักษรอันเป็นเอกลักษณ์ที่สลักอยู่ข้างจอกนั้น ปัจจุบันนักวิชาการ
ยังไม่สามารถตีความออกมาได้

โฆษกยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่าทางพิพิธภัณฑขออภัยผู้ขโมยไปว่าอย่าทำให้
จอกเสียหาย และยินดีจะจ่ายเงินรางวัลให้หากนำกลับมาคืน 'จอกนี้เป็น
หลักฐานทางประวัติศาสตร์อันล้ำค่าและไม่เคยปรากฏมาก่อนในการศึกษา

ด้านเคลติก' เขากล่าว 'ความสำคัญต่อนักวิชาการนั้นยิ่งใหญ่กว่ามูลค่าของทองคำในตัวจอกมากมายนัก'

ลอร์ดเคลร์ ผู้จัดการพิพิธภัณฑ์อังกฤษกล่าวเมื่อคืนนี้ว่า จอก...

"โอ บาร์นีย์ หยุดอ่านหนังสือพิมพ์นั่นซะทีเถอะ" ไชมอนบ่นด้วยความรำคาญ "นายอ่านเป็นรอบที่ห้าสิบแล้วนะ ยังไงมันก็ไม่ช่วยอะไรหรอกนะ"

"ไม่แน่นอน" น้องชายเถียงพร้อมทับหนังสือพิมพ์ยัดใส่กระเป๋าทางเกง "อาจมีเบาะแสซ่อนอยู่ก็ได้"

"ไม่มีอะไรซ่อนอยู่หรอก" เจนเอ่ยเศร้าๆ "ทุกอย่างก็เห็นชัดอยู่แล้ว"

ทั้งสามยืนเรียงแถวกันอย่างหุดหุบบนพื้นขัดมันในห้องแสดงภาพของพิพิธภัณฑ์ ตรงหน้ามีกรอบแก้ว ไบกลางซึ่งสูงเด่นกว่ากรอบแก้ว ไบอื่นที่อยู่รอบๆ ในนั้นว่างเปล่า มีแต่แท่นไม้สีดำที่เห็นได้ชัดว่าครั้งหนึ่งเคยมีของตั้งแสดงอยู่ แผ่นเงินบนแท่นไม้สลักว่า จอกเหล่าทองคำศิลปะเคลติก ไม่ปรากฏชื่อผู้ทำ เชื่อว่าทำขึ้นในศตวรรษที่หก พบในทริวิสลิด คอร์นวอล ได้ นำเสนอโดยไชมอน เจน และบาร์นาบัส ดรูว์

"เราอุตส่าห์ลำบากลำบากไปให้ถึงที่นั่นก่อนพวกมัน" ไชมอนคราง "แต่ตอนนี้กลับถูกหยิบไปง่ายๆ บอกอะไรให้นะ ฉันทึกไว้แล้วว่าพวกมันต้องทำอย่างนี้"

บาร์นีย์เอ่ย "ที่ยากที่สุดก็คือเราบอกใครไม่ได้เลยว่าใครเป็นตัวการ"

"ลองดูก็ได้" เจนบอก

ไชมอนเอียงคอมองน้องสาวแล้วพูดว่า "ท่านครับ เรารู้ว่าใครขโมยจอกไปตอนกลางวันแสดๆ โดยไม่ต้องงัดแงะอะไรเลย มันคือพลังของอสูรแห่งความมืดยังไงล่ะครับ"

"เหลวไหลน่าเจ้าหนู" บาร์นีย์แสดงบทบาท "แล้วก็หยุดพล่ามนิทานเหลวไหลนั่นเสียที"

"พวกเธอคงพูดถูก" เจนยอมรับพลังดั่งผมทางม้ออย่างว่าวุ่นใจ "แต่ถ้าเป็นคนคนเดียวกัน อย่างน้อยก็น่าจะมีคนเห็นพวกมันบ้าง นายเฮสดีงส์ที่ชั่วร้าย..."

"ไม่มีทาง เฮสดีงส์เปลี่ยนไปแล้ว คุณตาเมอร์รี่บอกไว้ว่าไม่ได้รี มันจะไม่ใช้ชื่อเดิมหรือหน้าเดิมอีกต่อไป แต่จะใช้หน้าใหม่เมื่อเวลาเปลี่ยนไป"

"คุณตาเมอร์รี่จะรู้เรื่องนี้มั้ยนะ" บาร์นีย์บ่นแล้วจ้องครอบแก้วฐานสี่ดำที่ภายในว่างเปล่า

สุภาพสตรีสูงอายุสองคนเข้ามายืนข้างๆ คนหนึ่งสวมหมวกทรงแจกันดอกไม้สีเหลือง อีกคนหนึ่งสวมหมวกดอกไม้ทรงพีระมิดสีชมพู "ตรงนั้นไงที่พวกขโมยฉกของไป คนดูแลบอก" คนหนึ่งบอกเพื่อน "คิดดูสิ ครอบแก้วไปอื่นๆ ก็อยู่ตรงนั้นทั้งนั้น"

"ตัด ตัด ตัด ตัด" สุภาพสตรีอีกคนหนึ่งฮัมเพลงอย่างรื่นเริง แล้วพากันเดินต่อไป บาร์นีย์มองตามทั้งสองไปอย่างงงๆ เสียงฝีเท้ากระทบพื้นห้องดังก๊อกๆ ก่อนจะไปหยุดอยู่ตรงครอบแก้วที่มีร่างสูงโย่งของใครคนหนึ่งกำลังก้มดูอยู่ บาร์นีย์ชะงักตัวแข็ง ตาจ้องร่างนั้นไม่กะพริบ

"เราต้องทำอะไรสักอย่าง" ไชมอนเอ่ย "ยังไงก็ต้องทำ"

เจนถาม "แต่เราจะเริ่มจากไหนล่ะ"

ร่างสูงนั้นยี่ดตัวขึ้นและพลิกทางให้สุภาพสตรีผู้สวมหมวกหูหรงทั้งสองเข้ามาดูครอบแก้วใกล้ๆ เขาโค้งศีรษะให้อย่างสุภาพจนผมขาวดกหนาสะทอนแสงไฟ

ไชมอนเอ่ย "คุณตาเมอร์รี่คงยังไม่รู้เรื่องนี้แน่ หมายถึงว่าตอนนี้ท่านไม่ได้อยู่ในอังกฤษด้วยซ้ำ ไชมัย ท่านลาหยุดจากอ็อกซ์ฟอร์ดตั้งหนึ่งปีเพื่อไปแซบ... แซบอะไรนะ"

"แซบบาธ*" เจนต่อให้ "ทีเอเรนส์ แลมยังไม่ส่งบัตรอวยพรคริสต์มาส

* sabbath วันพักผ่อนและประกอบพิธีทางศาสนาของชาวคริสต์

ให้เราด้วย"

บาร์นีย์กลั้นหายใจ อีกฟากหนึ่งของห้องนิทรรศการ สุภาพสตรีทั้งสอง กำลังเดินต่อไป ชายผมขาวร่างสูงหันไปทางหน้าต่าง จมูกงอรั้งกับเบ้าตาลวง ลึกของเขานั้น... ไม่ผิดแน่ บาร์นีย์ตะโกนเสียงหลง "คุณตาเมอร์รี่"

ไซมอนกับเจนกะพริบตาปริบๆ อย่างงงๆ ทั้งสองมองบาร์นีย์ที่ทำท่า ตื่นเต้นแล้วถลาวิ่งออกไป "คุณตาเมอร์รี่"

"สวัสดิ์" ชายร่างสูงทักทายอย่างร่าเริง

"แม่บอกว่าคุณตาอยู่ที่กรีซนี่"

"ฉันกลับมาแล้ว"

"คุณตารู้ไซม์ยะคะว่าจะมีคนขโมยจอกศักดิ์สิทธิ์" เจนถาม ชายชราเล็ก คิ้วขาวขึ้นข้างหนึ่งแต่ไม่พูดอะไร

บาร์นีย์ถามขึ้นมาที่อูๆ "เราจะทำยังไงกันต่อฮะ"

"เอาจอกกลับมานะสิ" คุณตาเมอร์รี่ตอบ

"คงเป็นพวกมันไซม์ยะฮะ" ไซมอนบอกอย่างลึกลับ "ฝ่ายตรงข้ามนะฮะ พวกอสูรแห่งความมืดไซม์ยะ"

"แน่นอนอยู่แล้ว"

"แล้วทำไมพวกมันถึงเอาของชิ้นอื่นไปด้วย อย่างเข็มกลัดอะไรพวกนี้"

"เพื่อตบตาฝั่งไหน" เจนตอบ

คุณตาเมอร์รี่พยักหน้า "แล้วก็ได้ผลเสียด้วย พวกมันเอาของล้ำค่าที่สุดไป ตำรวจจะได้คิดว่ามันอยากได้ทอง" เขามองไปที่กรอบแก้วว่างเปล่า จากนั้นก็ ตวัดสายตาดูขึ้น เด็กทั้งสามรู้สึกเหมือนถูกสะกดให้ยืนนิ่งและจ้องตาสีดำลึกลับ คูนั่น... ตาที่เปล่งประกายเหมือนมีไฟเย็นลุกโชนอยู่ข้างใน

"แต่ฉันรู้ว่ามันต้องการแค่จอกศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น" ชายชราเอ่ย "จะได้เอา ไร้หน้าทางไปสู่ของอย่างอื่น ฉันรู้ว่ามันตั้งใจจะทำอะไร และก็รู้ด้วยว่าเราต้อง หยุดมันให้ได้ แต่ฉันกังวลเรื่องเธอสามคนมาก ในฐานะที่เป็นผู้ค้นพบ พวก

เธอคงต้องช่วยฉันอีกครั้ง มันเร็วกว่าที่คิดไว้เสียอีก"

"จริงหรือคะ" เจนถามซ้ำๆ

"ยอดไปเลย" ไชมอนอุทาน

บาร์นีย์ถาม "ทำไมมันถึงขโมยจอกศักดิ์สิทธิ์ไปตอนนี้ล่ะฮะ หมายความว่าพวกมันพบลายแทงที่หายไปแล้วใช่ไหม แผ่นที่อธิบายตัวอักษรที่เขียนไว้ข้างจอกน่ะฮะ"

"ไม่หรือ" คุณตาเมอร์รี่ตอบ "มันยังไม่พบ"

"แล้วทำไม..."

"ฉันอธิบายไม่ได้บาร์นีย์" ชายร่างสูงเอามือล้วงกระเป๋ากางเกงแล้วห่อไหล่จนหลังงุ้ม "เรื่องนี้เกี่ยวกับทริวิสติกแล้วก็ลายแทงนั่นด้วย แต่มันเป็นแค่ส่วนหนึ่งของเรื่องที่ใหญ่กว่านี้มาก เรื่องที่ฉันไม่อาจอธิบายได้ แค่อยากให้คุณเชื่อฉันเหมือนที่เคยเชื่อเรื่องสงครามอันยาวนานระหว่างเทพแห่งแสงสว่างกับบอสูร์แห่งความมืดครวทึบแล้ว และก็ต้องการความช่วยเหลือจากพวกเธอด้วยถ้าเธอคิดว่าช่วยได้ ใดๆ ที่เธออาจจะไม่เข้าใจเลยว่าต้องเกี่ยวข้องกับอะไรบ้าง"

บาร์นีย์ตอบขมิ้มๆ พร้อมกับบดบอยผมที่ปรกตาออก "ไม่เป็นไรฮะ"

"เราอยากช่วยแน่นอน" ไชมอนตอบอย่างกระตือรือร้น

เจนนิ่งเงิบ ชายชราเอานิ้วแตะที่คางของเธอแล้วเขยขึ้นสบตา "เจน" เขาเรียกอย่างอ่อนโยน "ถ้าไม่สบายใจ พวกเธอไม่ต้องช่วยก็ได้ฮะ"

เจนมองใบหน้าคมสันของคุณตาแล้วคิดว่าท่านช่างเหมือนรูปปั้นดูตันที่เธอเห็นตอนเดินเข้ามาในพิพิธภัณฑสถานเหลือเกิน "คุณตาก็รู้ว่าหนูไม่ได้กลัว" เธอเอ่ย "อ้อ หนูหมายความว่าก็กลัวนิดหน่อย แต่กลัวแบบตื่นตื้นน่ะคะ หนูกลัวว่าบาร์นีย์จะเป็นอันตราย หนูรู้สึกว้า...หมายถึงว่าเขาอาจจะตะโกนใส่หน้าหนูแต่น้องยังเล็ก และเราก็คงไม่ควรร..."

บาร์นีย์หน้าแดงก่ำ "เจน"

"ตะโกนไปก็ไม่มีประโยชน์" เธอบอกอย่างกล้าหาญ "ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ ไชมอนกับฉันต้องเป็นคนรับผิดชอบอยู่ดี"

"อสูรแห่งความมืดไม่มีทางแตะต้องพวกเธอได้" คุณตาเมอร์รี่บอกเบาๆ "ไม่ต้องกลัว ฉันสัญญาว่าจะปกป้องพวกเธอทุกคน ไม่มีใครทำอะไรบาร์นีย์ได้" เด็กๆ ยิ้มให้กัน

"ฉันไม่ใช่เด็กแล้วนะ" บาร์นีย์กระตือรือร้นทำอย่างโกรธจัด

"พอที่เถอะ" ไชมอนปราม "ไม่มีใครว่านายเป็นเด็กสักหน่อย"

คุณตาเมอร์รี่ถาม "วันหยุดเทศกาลอีสเตอร์มันเมื่อไหร่นะบาร์นีย์" แต่ละคนเงยบ่ากันไปอึดใจหนึ่ง

"วันที่สิบห้ามีนาคม" บาร์นีย์ตอบอย่างหงุดหงิด

"ใช่แล้ว ไชมอนได้หยุดก่อนพวกเรานิดหน่อย แต่ก็จะมีวันหยุดตรงกันสักหนึ่งอาทิตย์ได้"

"อีกนานเลยนะ" คุณตาเมอร์รี่เปรย

"ช้าเกินไปเธอซะ" เด็กๆ มองคุณตาอย่างกระวนกระวาย

"ไม่หรอก ฉันว่าไม่นะ จะมีอะไรขัดขวางไม่ให้เธอทั้งสามไปทริวิลลิกกับฉันบ้างไหม"

"ไม่มี"

"ไม่มีแน่ๆ"

"ก็ไม่ใช่ซะ ผมต้องไปประชุมนิเวศวิทยา แต่คงปลีกตัวออกมาได้..." เสียงไชมอนขาดหายไปเมื่อนึกถึงหมู่บ้านคอร์นิชที่พวกเขาพบจอกศักดิ์สิทธิ์ การผจญภัยที่จะตามมาต่อจากนี้เริ่มที่หมู่บ้านนั้น ในถ้าลึกใต้ภูผาเหนือมหานที และศูนย์รวมใจของทุกสิ่งทุกอย่างในตอนนี้เป็นสิ่งเดียวกันกับที่ผ่านมา นั่นก็คือคุณตาเมอร์รี่หรือศาสตราจารย์เมอร์รี่แมน ลีออนผู้ลี้ภัยที่ลึกลับที่สุดเท่าที่เด็กๆ เคยเจอมา ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการต่อสู้อันยาวนาน ระหว่างเทพแห่งแสงสว่างและอสูรแห่งความมืดที่ต้องการครอบครองโลกนี้

"ฉันจะพูดกับพ่อแม่ของพวกเขาเอง" ชายชราบอก

"ทำไมเป็นที่หิววิเศษอีกล่ะคะ พวกเขาจะไม่ยอมจะเอาจากศักดิ์สิทธิ์ไปที่นั่นหรือ"

"ฉันคิดว่าคงเป็นอย่างนั้น"

"แค่อาทิตย์เดียวเอง" บาร์นี่บ่นพลงจ้องครอบครัวแก้วว่างเปล่าตรงหน้า
อย่างครุ่นคิด "น้อยมากเลยสำหรับภารกิจ เวลาแค่นี้จะพอหรืออะ"

"เวลาน้อยก็จริงอยู่" คุณตาเมอร์รี่บอก "แต่ต้องทำให้สำเร็จ"

วิลถอนหายใจออกก่อนจะนั่งลงบนก้อนหินใกล้ประตูรั้ว ความรู้สึกหดหู่
กัดกินหัวใจ แสงตะวันเดือนเมฆาส่องกระทบใบสีเขียวอ่อนของต้นโลม์ เสียง
ร้องเพลงของนักรรซังดังกังวานอย่างร่าเริง ดอกไลแล็คและวอลฟลาวเวอร์
หอมอบอวลในยามเช้า ฤดูใบไม้ผลิแห่งบัคกิงแฮมเซอร์ย้งร่าเริงเหมือนเดิม
แต่วิลคงจะประทับใจมากกว่านี้ ถ้ามีใครสักคนอยู่ชื่นชมกับเขาด้วยในช่วงวัน
หยุดอีสเตอร์ สมาชิกเกือบครึ่งในครอบครัวใหญ่ของเขายังอยู่ที่บ้าน แต่เจมส์
พี่ชายที่ใกล้ชิดกันมากที่สุดไปเข้าค่ายลูกเสืออาทิตย์นั้นพอดี ส่วนแมรี พี่สาว
คนถัดไปก็อยู่กับญาติชาวเวลส์เพื่อพักฟื้นจากคางทูม ที่เหลือก็ยุ่งกับเรื่องวุ่นๆ
ของพี่ๆ คนโตที่น่าเบื่อ แฮ็! เป็นคนสุดท้องในพี่น้องเก้าคนก็ลำบากอย่างนี้แหละ
ทุกคนดูโตเป็นผู้ใหญ่มากเร็วเหลือเกิน

แต่มีอยู่ด้านหนึ่งที่วิล สแตนต์เป็นผู้ใหญ่มากกว่าพี่น้องคนอื่นๆ หรือ
มวลมนุษย์ทั้งหลายด้วยซ้ำ นั่นคือเขาคนเดียวเท่านั้นที่รู้เรื่องการผจญภัยอัน
ยิ่งใหญ่ซึ่งเกิดขึ้นตอนอายุครบสิบเอ็ดขวบ ทั้งนี้เนื่องจากเขาเกิดมาเป็นผู้พิทักษ์
คนสุดท้าย ผู้พิทักษ์ฝ่ายเทพแห่งแสงสว่างซึ่งถูกรื้อรัดด้วยกฏตายตัวให้
ปกป้องโลกนี้จากอสูรแห่งความมืดที่คิดจะผงาดขึ้นมาครองโลก มีแต่เขาเท่านั้น
ที่รู้ และเพราะเขาเป็นเด็กธรรมดาด้วย ตอนนั้นวิลก็เลยไม่ได้คิดถึงสิ่งเหล่านี้

เจ้ารัค สุนัขในบ้านอาจมุกขึ้นๆ มาดูคนที่ฝ่ามือ วิลลูบหูห้อยย้อยของ
มันอย่างรักใคร่ "หยุดตั้งอาทิตย์นี้" เขาพูดกับเจ้าหมาน้อย "เราจะทำอะไร

กันดีละ ไปตกปลาสิ"

เจ้าริคทำหูกะตุกพร้อมกับผละจุมุกออกจากมือ ตัวของมันแข็งชะงัก ค้าง ทำทางระแวง มันหันไปทางถนน ลักครู่รถแท็กซี่คันหนึ่งก็แล่นเข้ามาตรงหน้าประตูรั้ว นั่นไม่ใช่แท็กซี่ในหมู่บ้านที่เป็นรถบุโรทั่งคันตา แต่คันนี้เป็นแท็กซี่ขีดเงาวาววับจากเมืองที่อยู่ห่างออกไปสามไมล์ คนที่ลงจากรถมาเป็นชายร่างเล็ก หัวล้าน เสื้อผ้าค่อนข้างยับยู่ยี่ เขาสวมเสื้อโค้ตกันฝนและถือกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ ชายผู้นั้นบอกให้แท็กซี่กลับไปและยืนมองวิล

เด็กชายยังงงๆ อยู่แต่ก็วิ่งไปที่ประตู "สวัสดีชะ" เขาทักทาย

ชายผู้นั้นยื่นหนึ่งซิมส์ลักครู่แล้วยิ้มกว้าง "เธอคือวิลละสิ" เขาทัก ไปหน้าเกลี้ยงเกลา พุงป่องๆ กับตากกลมๆ ดูเหมือนปลาแสนรู้

"ใช่ชะ" วิลตอบ

"สแตนตันคนสุดท้าย ลูกชายคนที่เจ็ด เหนือกว่าฉันหนึ่งชั้น ฉันคนที่หก"

น้ำเสียงของเขานุ่มนวลและค่อนข้างร่าเริง เจือสำเนียงแบบแอตแลนติกตอนกลาง ออกเสียงสระเหมือนอเมริกัน แต่เสียงสูงต่ำเหมือนอังกฤษ วิลยิ้มอย่างสุภาพแต่ยังงงๆ อยู่

"พ่อเธอเป็นคนที่เจ็ดในครอบครัว" ชายในเสื้อโค้ตกันฝนกล่าว เขายิ้มอีกครั้งจนตากกลมๆ ยิบหยี เห็นรอยตีนกา แล้วก็ยื่นมือมาให้ "หวัดดี ฉันคือลุงบิลของเธอ"

"อ้อ ผมงงไปหมดแล้วชะ" วิลเอ่ยแต่ก็จับมือเขย่า ลุงบิล... ชื่อโหลจริงๆ พี่ชายคนที่พ่อรักที่สุด คนที่ย้ายไปอยู่อเมริกาหลายปีมาแล้วก็ชื่อนี้ ธุรกิจของลุงประสบความสำเร็จ...เครื่องเคลือบไข่มุกนะ วิลจำไม่ได้เลยว่าเคยเห็นลุงมาก่อนหรือเปล่า เขาได้ของขวัญคริสต์มาสทุกปีจากลุงบิลที่ไม่เคยรู้จัก แถมยังเป็นพ่ออุปถัมภ์ของเขาด้วย แต่เขาก็เขียนจดหมายขอบคุณส่งไปทุกปีเช่นกัน แล้วก็ไม่เคยได้จดหมายตอบเลย

"เธอโตขึ้นมากนี่" ลุงบิลเอ่ยขณะเดินไปยังตัวบ้าน "ครั้งสุดท้ายที่เห็น

เธอยังเป็นเด็กแดงๆ ร้องอูแว้วๆ ในเปลอยู่เลย"

"ลูงพูดเหมือนคนอเมริกันเลย" วิลบอก

"ไม่ต้องสงสัย" ลุงบิลตอบ "ฉันเป็นอเมริกันตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อนแล้ว"

"ลุงไม่เคยตอบจดหมายคริสต์มาสของผมเลยนี่ซะ"

"เธอไม่พอใจหรือเปล่า"

"ไม่ซะ ก็ไม่เชิง" แล้วทั้งคู่ก็หัวเราะ วิลคิดว่าลูงคนนี้เป็นคนดีทีเดียว พอเข้าไปในบ้าน พ่อที่กำลังลงจากบันไดถึงกับชะงัก ทำหน้าเหมือนไม่เชื่อตาตัวเอง

"บิลลี"

"โรเจอร์"

"พระเจ้า" พ่อของวิลอุทาน "ผมพ่ายไปไหนหมดเนี่ย"

อย่างนี้แหละพี่น้องที่ไม่ได้พบหน้าค่าตากันมาแสนนาน ต้องให้เวลากันมากหน่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในครอบครัวใหญ่ ทั้งคู่คุยกันเป็นชั่วโมงๆ จนวิลแทบจะลืมไปเลยว่าตัวเองกำลังหยอเย้ยใครที่ไม่มีเพื่อน พอได้เวลาอาหารกลางวัน วิลก็รู้ว่าลุงบิลกับป้าฟรานมาอังกฤษเพื่อเยี่ยมชมโรงงานเครื่องเคลือบของสแตฟฟอร์ดเซอร์และหมู่บ้านที่มีดินสำหรับทำเครื่องดินเผาในคอร์นวอลล์ ลุงมีธุรกิจร่วมทุนอังกฤษกับอเมริกาด้วย เขาเล่าให้ฟังถึงลูกสองคนที่โตเป็นผู้ใหญ่กันหมดแล้ว ดูเหมือนจะรุ่งราวคราวเดียวกับสตีเฟน พี่ชายคนโตของวิล แล้วก็เล่าเยาะเย้ยเกี่ยวกับรัฐโอไฮโอ การค้าเครื่องเคลือบ รู้ได้เลยว่าลุงบิลนั้นร่ำรวย แต่ให้ยวนใจดูเหมือนจะเป็นการเดินทางมาอังกฤษแค่ครั้งที่สอง ตั้งแต่พอยกออกไปเมื่อสิบปีที่แล้ว วิลชอบตากลมไทระยิบระยับและเสียงพูดกระซิบร่ำเรียงของลุง เด็กชายกำลังเริ่มมีความหวังขึ้นมาบ้างเกี่ยวกับวันหยุดหนึ่งสัปดาห์ที่จะไม่ต้องอยู่คนเดียว แต่พอรู้ว่าลูงจะอยู่แค่คนเดียว พรุ่งนี้ก็จะไปลอนดอนและไปคอร์นวอลล์เพื่อทำธุรกิจและพบภรรยา หัวใจของวิลก็ห่อเหี่ยวลงอีกครั้ง

"เพื่อนฉันจะมารับพรุ่งนี้ เราจะขับรถกันไป แต่ว่าพรานนี้กับฉันจะแวะมาตอนขากลับแล้วอยู่ด้วยสักสองสามวันถ้าเป็นไปได้"

"ฉันหวังว่าจะเป็นอย่างนั้นนะคะ" แม่ของวิลบอก "หายไปเป็นสิบปี มีจดหมายมาแค่สามฉบับ จะมาอยู่กันแค่วันเดียวได้ยังไง"

"ลุงส่งของขวัญคริสต์มาสมาให้ผมทุกปีเลยนะฮะ" วิลแก้ตัวแทน

ลุงบิลยิ้มให้ "อิลิซ" จู่ๆ ชายผู้เป็นลุงก็พูดกับคุณนายสแตนตัน "อาทิตย์นี้วิลหยุดเรียนและก็ไม่มีการบ้านมากนัก น่าจะให้ฉันพาเขาไปคอร์นวอลล์ด้วยกันนะ ขากลับฉันจะส่งเขาขึ้นรถไฟมาตอนปลายสัปดาห์ เราเข้าบ้านไวท์ใหญ่โตห้องหับเหลือเฟือ เพื่อนฉันก็จะพาหลานมาด้วยสองสามคน คงจะรุ่มราวคราวเดียวกับวิลนั่นแหละ"

วิลร้องว่าอย่างดีใจและมองพ่อแม่อย่างกระวนกระวาย ทั้งคู่ทู่ทู่หน้านิ้ว คิ้วขมวดและเริ่มพูดออกตัว แบบที่พูดกันบ่อยๆ จนวิลจำได้

"แหม ใจดีจริงๆ..."

"ถ้าพี่แน่ใจว่าหลานจะไม่..."

"เขาคงอยากไปแน่"

"ถ้าพรานนี้ไม่..."

ลุงบิลหันตาให้วิล เด็กชายรีบขึ้นไปห้องแล้วเริ่มเก็บเสื้อผ้าใส่เป้ เขาเอาถุงเท้าไปห้าคู่ กางเกงในห้าตัว เสื้อเชิ้ตหกตัว เสื้อสวมหัวหนึ่งตัว เสื้อกันหนาวหนึ่งตัว กางเกงขาสั้นสองตัว และไฟฉาย จากนั้นค่อยนึกขึ้นได้ว่าลุงจะออกเดินทางพรุ่งนี้ แต่ไหนๆ ก็จัดเสื้อผ้าแล้ว วิลจึงลงมาข้างล่างพร้อมกระเป๋าเป้ที่กระดังกระดอนอยู่ข้างหลังเหมือนลูกบอลที่พองลมจนเป่ง

แม่พูด "เอ้า วิล ถ้าลูกอยากไป...โอ้โฮ"

"เที่ยวให้สนุกนะวิล" พ่อล้อ

ลุงบิลหัวเราะ "ขอโทษที" เขาเอ่ย "ขอยืมใช้โทรศัพท์หน่อย"

"ผมพาไปซะ" วิลพาลุงไปที่ห้องโถง "เสื้อผ้าไม่เยอะไปใช้มัยฮะ" เด็กชาย

มองไปที่อึดแน่นอย่างไม่แน่ใจนัก

"กำลังดีแล้วละ" ลุงพูดขณะหมุนโทรศัพท์ "หวัดดี ไงเมอร์รี่ ทุกอย่างเรียบร้อยมั๊ย...ดี...แต่อยากบอกว่าผมจะพาหลานชายคนเล็กสุดไปอยู่ด้วยสักอาทิตย์ กระเป๋าเสื้อผ้าเขาไปไม่ใหญ่หนักหรอก" ลุงยิ้มให้วิล "ผมแค่อยากแน่ใจว่าคุณจะไม่เอารถเล็กๆ สองที่นั่งน่ารักๆ มารับเรา...ฮ่าๆ ไม่หรอก...ไม่ใช่อย่างนั้น...ตกลง ดีเลย เจอกันพรุ่งนี้"

"เออละเพื่อนยาก" เขาพูดกับวิล "เราจะออกกันเก้าโมงเช้า ได้ใช้ไหมอลิซ" คุณนายสแตนตันกำลังยกถาดน้ำชาเข้ามาพอดี

"เยี่ยมไปเลยคะ" เธอบอก

ตั้งแต่ลุงเริ่มคุยโทรศัพท์ วิลก็ยืนนิ่งไปเลย "เมอร์รี่เธออะ" เขาพูดซ้ำๆ "ชื่อแปลกจริงๆ"

"ใช่ ฉันเห็นด้วย" ลุงตอบ "นิสัยก็แปลกด้วย สอนอยู่ที่อ็อกซ์ฟอร์ด สมองอัจฉริยะเลยทีเดียว แต่เธออาจจะคิดว่าเขาเพี้ยนก็ได้ เขาขี้อายมากเกลียดการสูงส่งกับผู้คน แต่ก็ไว้ใจได้ที่เดียว" ลุงรีบบอกคุณนายสแตนตันต่อ "แล้วก็ขับรถดีด้วย"

"เป็นอะไรไปนะวิล" แม่ถาม "ทำท่าทางเหมือนเห็นผีอย่างนั้นแหละ มีอะไรหรือเปล่า"

"เปล่าอะ ไม่มีอะไรอะ" วิลตอบ

ไซมอน เจน กับบาร์นีย์ถูกกระแทกเดินโซเซออกจากสถานีท่ามกลางกระเป๋าดินทาง ลูกกระดาก เลื้อไค้ตักันฝน และลมุดปกอ่อน จนกระทั่งหลุดออกมานอกสถานีเซนต์ออสเทล ฝูงคนจากสถานีรถไฟลอนดอนเดินกันขวักไขว่อยู่รอบข้าง ก่อนจะเหมือนถูกกลืนหายไป ในรถยนต์ รถประจำทาง และแท็กซี่

"คุณตาบอกว่าจะมาพบเราที่นี่ไซมัย"

"แน่ละสิ ท่านบอกอย่างนั้นนี่"

"ยังไม่เห็นมาเลย"

"คงมาสายนิดหน่อยแหละ"

"คุณตาเมอร์รี่ไม่เคยสายนะ"

"เราน่าจะดูวาระรถประจำทางไปทรีวิสตี้อยู่ตรงไหน...เพื่อเอาไว้นะ"

"ไม่ต้องแล้ว คุณตาอยู่โน่น เห็นมั๊ย บอกแล้วว่าท่านไม่เคยมาสาย" บาร์นีย์กระโดดขึ้นกระโดดลงโบกไม้โบกมือแล้วก็ซังก "แต่ท่านไม่ได้มาคนเดียว นะ มีผู้ชายอีกคนนึงมาด้วย" น้ำเสียงของเขามีแววขุ่นเคืองนิดๆ "แล้วก็เด็กผู้ชายอีกคน"

เสียงแตรดังแปร๊นนๆ อย่างทรงอำนาจที่หน้าบ้านสแตนตัน "เอาล่ะไปกันเถอะ" ลุงบิลบอกแล้วคว้ากระเป๋าเดินทางกับเป้ของวิล

เด็กชายเริ่มจูบลาพ่อแม่ แล้วก็เซแทบทรุดเมื่อแม่เอาแซนดี้วิชงุมหีมมา กระตักน้ำร้อน และกระป๋องน้ำอัดลมใส่แซนเขา

"ทำตัวดีๆ นะ" แม่สั่ง

"ฉันว่าเมอร์รี่คงไม่ลงมาจากรถหรอก" บิลเอ่ยกับน้องสะใภ้ขณะที่เดินไปหน้าประตูรั้ว "ซื่อๆจริงๆ อย่าไปถือสาเลย แต่เขาเป็นเพื่อนที่ดีนะ แล้วหลานจะชอบเขาวิล"

เด็กชายตอบ "ต้องชอบแน่ๆ เลยอะ"

รถเดมเลอร์เก่าแก่คันหม่อม้าจอดรออย่างเงียบสงบที่สุดทางเดิน

"ไอ้ไฮเฮะ" พ่อของวิลอุทานอย่างทิ้งใจ

"เมื่อวานฉันกลัวว่ารถจะเลิกไป" ลุงของวิลเอ่ย "ฉันน่าจะรู้ตั้งแต่แรกว่าเขาขับรถแบบนี้ ลาก่อนทุกๆ คน วิล ไปนั่งข้างหน้าก็ได้"

ทั้งคู่ขึ้นไปนั่งบนรถพร้อมกับโบกมือลา ร่างสูงใหญ่พันผ้าพันคอหนาแน่น คุดคู้ยู่หลังพวงมาลัย แถมยังสวมหมวกขนเป็ดสีน้ำตาลปลุกปูยอีกต่างหาก

"เมอร์รี่" ลุงบิลเรียกขานขณะที่ออกรถ "นี่หลานฉัน แล้วก็ปลุกอุปลัมภ์ด้วย และนี่เมอร์รี่แมน ลีออน"

คนขับรถดึงหมวกออกจนผมสีขาวยุ่งเหยิงโผล่ออกมาเป็นอิสระ ดวงตาสีดำลึกล้ำเหลือบมองวิลที่นั่งอยู่ข้างๆ

"สวรรค์ผู้พิทักษ์" เสียงคุ้นๆ ดังขึ้นในใจวิล

"พิเศษเลยซะที่ได้พบคุณอีก" วิลพูดในใจอย่างมีความสุข

"สวรรค์วิล สแตนตัน" เมอร์รี่แมนทัก

"สวรรค์ชะ" วิลตอบ

ทั้งสามพูดคุยกันมากมายขณะขับรถจากบ๊อคกิ้งแฮมเซอร์ไปคอร์นวอลล์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังอาหารกลางวันแบบปิกนิก เมื่อลุงของวิลผล็อยหลับและนอนยาวอย่างสงบไปตลอดทาง วิลเอยขึ้นในที่สุด "ไซมอน เจน กับบาร์นีย์ไม่รู้เลย ไซม์ยะชะว่าอสูรแห่งความมืดตั้งใจจะขโมยจอกศักดิ์สิทธิ์ตอนนี้เพื่อให้ทันพิธีสร้างเทพีแห่งฟองสมุทร"

"พวกเขาไม่เคยได้ยินเรื่องเทพีแห่งฟองสมุทรหรอก" เมอร์รี่แมนพูด "เธอจะได้รับเกียรติเป็นคนเล่าเรื่องนี้"

"อืมมม" วิลตรงขณะกำลังคิดถึงเรื่องอื่น "คงจะดีกว่าถ้าเรารู้ว่าอสูรแห่งความมืดจะมาในรูปไหน"

"ปัญหาเดิมที่ไม่มีคำตอบ" เมอร์รี่แมนเหลือบตามองพร้อมๆ กับเลิกคิ้วตกหนาขึ้นข้างหนึ่ง "เราได้แต่รอ และก็คงไม่ต้องรอนานด้วย..." พอบ่ายแก่ๆ รถเดมเลอร์ก็มาถึงหน้าสถานีรถไฟเซนต์ออสเทล วิลยืนอยู่ท่ามกลางกระเป๋าดูแลแล้วก็เห็นเด็กผู้ชายคนหนึ่ง คงจะแก่กว่าเขานิดหน่อย เด็กคนนั้นใส่เสื้อสีเทาของโรงเรียน ดูมีรังสีความรับผิดชอบแผ่ออกมา เด็กผู้หญิงอีกคนตัวสูงพอๆ กัน ผมยาวของเธอผูกรวบไว้เป็นหางม้า สีหน้ากังวล และมีเด็กชายเล็กๆ ผมสีทองจนเกือบขาวอีกคน เขากำลังนั่งนิ่งอยู่บนกระเป๋าดูแล จ้องมอง

มหาสงครามแห่งมนตรา

พวกเขาทั้งสามคนที่กำลังเดินเข้ามา

"ถ้าไม่เคยรู้อะไรเกี่ยวกับผมเลย..." วิลพูดกับเมอริแมนด้วยภาษาผู้พิทักษ์
ในใจ "ผมว่าพวกเขาต้องไม่ชอบหน้าผมมากแน่ๆ"

"อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้" เมอริแมนตอบ "แต่ไม่มีใครสนใจหรอกถ้า
เทียบกับภารกิจใหญ่ที่ต้องเผชิญ"

วิลถอนหายใจ "คอยระวังเทพีแห่งฟองสมุทร" เด็กชายว่า

